Gerda von Kries

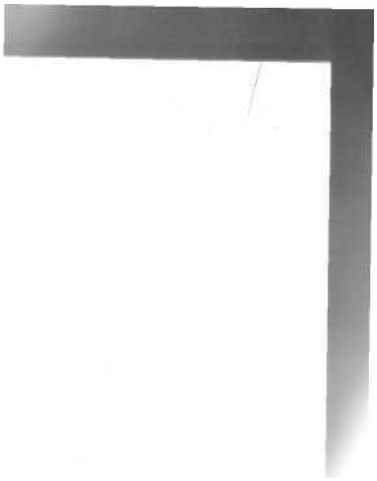

Născut în grajd

Agape

Copyright by Editura Agape Traducător: Olimpiu S. Cosma Tiparul: Agape S.R.L. Str. Podului 8 2300 Făgăraş
ISBN 973-8152-27-5

Născut în grajd

Bunicul stătea în pragul uşii scunde a căsuţei lui care se afla sus, pe păşunea alpină, şi se uita jos în vale. „Heiri (se pronunţă Hairi), cred că vine cineva în vizită", a strigat el deodată unui băiat de vreo cinci anişori, care se juca în odaie. Micuţul a ieşit afară şi s-a uitat în direcţia în care privea bătrînul. Chiar aşa, pe poteca abruptă care ducea la păşune venea un om din satul aflat în vale. „Bunicule", a strigat Heiri speriat, „este domnul Bollin-ger, învăţătorul! Da, precis că el este!" Şi Heiri a dispărut ca fulgerul în interiorul căsuţei. învăţătorul se apropia cu repeziciune. Era un bărbat tînăr, căruia urcuşul nu i se părea greu. Cînd a ajuns sus, a dat mîna cu bunicul, salutîndu-l prietenos, şi s-a uitat apoi în jurul lui.

Ce privelişte frumoasă se vedea de aici!

De pe această pajişte alpină, privirea ajungea pînă în valea cufundată deja în umbra serii. Pe ambele laturi ale văii se ridicau doi pereţi abrupţi de stîncă, iar pe povîrnişuri curgeau cu zgomot pîrîiaşe. Singurul lucru care tulbura pacea serii era bubuitul neîntrerupt al apelor care veneau din gheţarii de sus şi se vărsau în cursul de apă tumultuos care şerpuia prin vale.

Piscurile munţilor acoperiţi cu zăpezi veşnice se înălţau în splendoarea lor nepieritoare. Ultimele raze ale soarelui în amurg le învăluiau în roşu-arămiu. Ele străluceau tot mai minunat, tot mai frumos, de parcă ar fi vrut să reţină aurul roşiatic şi cald al soarelui, sau de parcă însuşi soarele n-ar fi vrut să se desprindă de ele, facînd să dureze cît mai mult posibil salutul său de rămas-bun pe zăpada

eternă a piscurilor înalte.
Domnul Bollinger s-a adresat bunicului: „Ce frumos este aici sus!" a spus el. „Acolo în vale aproape uiţi că poţi trăi aşa de aproape de soare şi de cer".
El a luat loc lîngă bătrîn pe banca din lata căsuţei. „Am venit însă la dumneata", a continuat el, „nu din cauza soarelui şi a munţilor, ci dintr-un alt motiv. Este vorba de Heiri al dumitale". Ah, de cîte ori şi cîtă osteneală îşi dăduse cu toate formalităţile şi cu toate hîrtiile ce trebuiau rezolvate din cauza acestei chestiuni mai deosebite: înscrierea la şcoală a micului Heiri!
Bunicul, care pînă atunci nu rostise nici un cuvînt, s-a ridicat brusc cam nerăbdător şi a răspuns pe un ton nu tocmai prietenos: „Şcoala, ei, da, şcoala... dar cum să-1 abandonez pe băiat?"
„Dar nu spune nimeni că trebuie să-1 abandonezi", 1-a liniştit domnul Bollinger. „Bineînţeles că rămîne la dumneata. Dar, ştii, băiatul va împlini curînd şase ani şi va trebui să meargă la şcoală. De aceea am urcat pînă aici, ca să vorbesc despre aceasta cu dumneata".
A urmat apoi o discuţie lungă, întretăiată de numeroase obiecţii, pînă cînd cei doi bărbaţi au ajuns la o soluţie acceptabilă. Bătrînul păstor de capre ştia bine că va veni clipa cînd va trebui să-1 trimită zilnic pe micul său Heiri în vale, dar dăduse totdeauna la o parte acest gînd neplăcut. Acum venise timpul. Domnul Bollinger a mai pus cîteva întrebări - exact aşa cum face un învăţător adevărat care are pe inimă binele elevilor lui -, şi păstorul de capre a răspuns fără să se lase rugat.
După convorbire, domnul Bollinger i-a pus bătrînului mî-na pe umăr. „Dumnezeu te va răsplăti. Toată lumea din sat ştie ce-ai făcut pentru copilul care s-a născut în grajdul dumitale şi îţi mulţumeşte. Şi, acum, rămîi în paza lui Dumnezeu. Aşa ar trebui să se întîmple, cum am convenit". Cu
aceasta, el s-a ridicat de pe bancă, a dat mîna cu păstorul de capre şi a început să coboare pe poteca ce ducea în vale.
Intre timp, soarele apusese. Munţii înzăpeziţi, cu cîteva clipe mai înainte strălucitori şi calzi, acum se ridicau alb-al-băstrui, glaciali şi inaccesibili în noaptea întunecată. Ei tre-buiseră să renunţe la strălucirea aceea roşietică.
Bunicul s-a uitat o clipă după învăţător. Apoi s-a ridicat, ca să intre în căsuţă. Atunci s-a repezit spre el dinăuntru un Heiri palid şi tulburat, cu ochii negri mari deschişi.
„Bunicule", a strigat el înfricoşat, „bunicule, ce-a spus învăţătorul? Că m-am născut într-un grajd? Spune, bunicule, că nu-i adevărat! Şi învăţătorul vrea să plec de la tine şi să mă duc la şcoală? Nu mă dai de aici, nu-i aşa, bunicule? Spune..." De emoţie, băiatul nu mai putea vorbi.
Bunicul era speriat de-a binelea. „Hai încoace, Heiri", a zis el îngrijorat şi a luat copilul pe genunchii săi. „Ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult ceea ce-ai auzit acum. Dar n-am reuşit să mă hotărăsc. Acum însă trebuie să-ţi spun". El a tras aer adînc în piept.
„Vezi tu, este o poveste lungă de tot. -

în urmă cu aproape şase ani, seara tîrziu, atunci cînd iarna se apropia cu paşi repezi, un bărbat şi o femeie au ajuns la căsuţa mea şi au cerut voie să intre. Veneau de departe, din Italia, şi nu puteau merge mai departe. Mi-a fost tare milă de ei, dar în cămăruţa mea nu era destul loc pentru ei. Ştii tu ce strîmt este. Atunci mi-a venit o idee: grajdul unde stau caprele este acum gol. Cu cîteva zile înainte dusesem toate animalele în sat, în afară de cele două ale mele. Era destul loc, şi atunci mi-am zis: Ei bine, dacă nu se poate altfel, măcar au un acoperiş deasupra capului. Am deschis primul staul şi i-am poftit să intre. Era cald înăuntru, şi le-am adus nişte paie curate, de asemenea puţin lapte, pîine şi brînză. Ei erau bucuroşi şi recunoscători, am observat asta pe faţa lor,
chiar dacă nu puteau vorbi mult".
„De ce nu puteau vorbi mult?" a vrut Heiri să ştie.
„Pentru că veneau din Italia. Aveau păr şi ochi negri ca toţi italienii şi nu înţelegeau limba noastră. Totuşi, au înţeles că în staulul de capre erau la adăpost şi la căldură.
în aceeaşi noapte a început însă să ningă, atît de puternic, încît dimineaţa abia am putut ieşi pe uşă. Pe la amiază a venit la mine Seppo - aşa se numea tînărul străin. I-am dat din nou lapte şi pîine şi i-am spus că, din cauza vremii proaste, nu aveau altă soluţie decît să rămînă acolo.
în zilele următoare a căzut şi mai multă zăpadă, şi astfel cei doi au rămas încă multă vreme în staulul caprelor, căci era cald în fîn şi paie.
Şi apoi, într-o dimineaţă, Seppo a venit din nou la uşa mea; el rîdea, şi a spus că aveau un ‚bambino', un băieţel! El se întreba dacă nu-i auzisem cumva ţipetele. - Dar soţia lui era bolnavă şi trebuia să meargă în sat la doctor. Atunci am adus cu mare greutate o sanie mare din vale şi am dus în sat femeia bolnavă. Dar copilaşul nu putea fi expus frigului de afară, şi astfel a rămas în căsuţa mea. L-am învelit bine şi l-am hrănit cu lapte de capră".
Aceste amintiri umpleau vizibil de emoţie inima bătrînu-lui. Vocea i se făcuse foarte blîndă, iar faţa i se luminase.
„Acum nu mai este mult de spus", şi-a sfîrşit el scurta povestire. „Biata femeie nu s-a mai însănătoşit niciodată. A murit acolo în sat. Seppo nu s-a mai interesat de copil, ci a plecat cine ştie unde. Băieţelul a rămas însă cu bătrînul bunic. Acest copil eşti tu, Heiri. Sunt fericit că te am ca băiat. Altfel, aş fi fost tare singur aici sus!" -
Multă vreme, nici unul n-a mai spus nimic.
Apoi, de alături din staulele caprelor, construite unele lîngă altele, s-a auzit un behăit paşnic. Heiri voia acum să ştie în care dintre staule se născuse.
„Acolo în cel mai mare", a arătat bunicul spre primul dintre ele, „unde sunt acum cele două capre ale noastre".
Faţa băiatului a început să se lumineze. îi trecuse teama de la început. „De aceea mă iubesc aşa de mult caprele noastre", a zis el gînditor. „Ele ştiu că venim din acelaşi loc".
Bunicul a dat din cap, meditativ. „Dar ia uite ce tîrziu s-a făcut", a strigat el

deodată, alarmat. „Luna a apărut deja în spatele piscului Lobhorn!" El s-a întors repede spre etajeră şi a luat de pe ea marea Biblie de familie. A răsfoit cîteva clipe prin ea, apoi a citit din capitolul 10 al Evangheliei după Marcu cum Domnul Isus (Iesuâ), marele Prieten al copiilor, i-a chemat la Sine pe cei mici, i-a luat în braţe şi i-a binecuvîntat. După aceea, bătrînul a rostit rugăciunea de seară. în ea 1-a amintit mai întîi pe micul său protejat, pe care 1-a recomandat în mod deosebit graţiei lui Dumnezeu. Heiri a rostit tare şi limpede „Amen", deşi de abia îşi mai putea ţine ochii deschişi de oboseală; el ştia precis că Domnul Isus este Salvatorul lui şi că-1 iubeşte foarte mult.
„Şi acum în pat", a zis bunicul. Băiatul a sărit de pe genunchii lui şi a dispărut în dormitor.
Despre şcoală nu s-a mai vorbit deloc. -
într-o seară minunată de toamnă, minunat de limpede, dar destul de rece, bunicul a coborît de pe păşunea alpină în vale cu caprele sale. Animalele cafenii, neastîmpărate, se înghesuiau în jurul bătrînului într-o dezordine sălbatică; fiecare avea la gît un clopoţel, şi clinchetul lor vesel se auzea pînă departe. în apropierea satului, bunicul, cu o voce puternică, a scos un chiuit. Atunci au ieşit din casele lor sătenii, foarte mulţumiţi să-şi regăsească caprele. Animalele inteligente ştiau precis cui aparţineau. Fiecare dintre ele s-a repezit cu un behăit vesel spre grajdul ei şi, însoţite de mîngîierile şi îmbrăţişările copiilor, s-au instalat în „locuinţa" lor de iarnă.
Heiri şi-a luat cu "duioşie rămas-bun de la fiecare dintre ele. îi era greu să se despartă de Ieduţa, de care se ataşase în mod deosebit. Stăpîna ei, soţia hangiului, cînd a văzut că băiatul aproape că nu se putea despărţi de animal, i-a zis prietenos: „Nu vrei să vii din cînd în cînd şi să vezi ce mai face?" -
După ce toate caprele au fost adăpostite, bunicul a făcut tot felul de cumpărături. Lui Heiri, care îl însoţea în magazin, nu-i venea să-şi creadă ochilor: o cămaşă nouă, care îi venea ca turnată, şi un fular călduros de lînă, cu care, a-tunci cînd era ger, îţi puteai înveli nasul, gîtul şi urechile. Şi, în sfîrşit, bunicul a cumpărat şi cîteva rechizite şcolare: un ghiozdan, creioane colorate şi un caiet de desen.
Cînd au ieşit în uliţa satului încărcaţi cu toate aceste minunăţii, bătrînul păstor de capre 1-a întrebat pe băieţel: „Ce crezi tu, pentru cine sunt toate acestea?"
Heiri n-a scos nici un cuvînt, dar privirea cu care ochii negri strălucitori se uitau în sus la bunic spunea totul. -
Aceste lucruri noi şi frumoase făceau ca şcoala să pară în ochii lui Heiri ceva nou şi frumos, astfel că, în dimineaţa următoare, a pornit la timp spre şcoală - plin de aşteptare şi bucurie. Dar prima zi de şcoală avea să fie pentru el o decepţie amară.
Domnul Bollinger 1-a salutat prietenos şi a spus că se bucură că Heiri a venit la timp, arătîndu-i apoi banca în care să se aşeze. După o scurtă cuvîntare de bun-venit şi rugăciune, copiii au cîntat cîteva cîntece, învăţătorul le-a spus o poveste captivantă, iar apoi copiii s-au jucat în curtea şcolii. în încheiere, au intrat cu toţii încă o dată în sala de clasă. Atunci, chiar la sfîrşit, învăţătorul a scos din

catedră un caiet mic şi negru, 1-a deschis şi a zis: „Trebuie să scriu toate numele voastre, pentru lista clasei". Fiecare copil a trebuit apoi să-şi spună numele, vîrsta şi locul unde s-a născut. Şi
io
Heiri a răspuns la rîndul lui cît de bine a putut; totuşi, la ultima întrebare a şovăit şi s-a înroşit tot. Era cît pe ce să spună: „Sus pe păşunea alpină", cînd o voce din spatele lui a spus în şoaptă: „Ha! Heiri, ăsta s-a născut în grajd", şi toată clasa a început să rîdă pe înfundate. Heiri s-a uitat neajutorat la domnul Bollinger. Acesta nu auzise şuşotirea, dar a observat stînjeneala băiatului şi a zis: „Bine". El cunoştea răspunsul.
Nu s-a terminat bine ora, că ştirea originii lui Heiri s-a răspîndit ca vîntul printre toţi şcolarii. Unii dintre ei ştiau aceasta de la părinţii lor, dar nimeni nu ştia atît de mult ca Bărbel, vorbăreaţa fetiţă a hangiului. Oare nu la han fusese transportată de pe păşune mama lui Heiri şi nu acolo venise doctorul să se ocupe de ea?
Tot Bărbel era cea care şoptise în timpul orei, şi acum limbuţă aceea ascuţită s-a apucat să povestească în jurul ei ceea ce auzise de la mama ei. Atunci toţi s-au uitat la Heiri, care stătea stingherit la o parte. Deodată, s-a auzit un behăit, şi toţi băieţii au început să behăie, iar fetele să chicotească. Scos din sărite şi fierbînd de mînie, Heiri s-a repezit cu pumnii strînşi şi cu capul plecat la cel care stătea mai aproape de el.
„Ei, atenţie la ţap!" a strigat o voce, şi Heiri a simţit a-tunci o ploaie de lovituri năpustindu-se asupra lui; îi curgea sînge din nas, şi cineva 1-a tras de păr atît de tare, că-i venea să urle de durere.
Dintr-o dată s-a auzit vocea învăţătorului.
„Daţi-i drumul lui Heiri", a strigat el aspru. „Plecaţi cu toţii acasă!" Şi el însuşi a intervenit ca să-i despartă pe băieţii dezlănţuiţi.
„Heiri a început!" au strigat mai mulţi copii în acelaşi timp. „El 1-a lovit pe Peter, care nu i-a făcut nimic!"
învăţătorul s-a uitat întrebător la Heiri. „Aşa este?" Dar
n
băiatul n-a răspuns nimic; el a făcut stînga împrejur şi a luat-o la fugă. Domnul Bollinger s-a uitat după el, clătinînd din cap. „Oare să fie băiatul ăsta aşa de sălbatic, încît să înceapă cu bătaia chiar din prima zi?..."
Heiri şi-a spălat faţa şi mîinile în pîrîul care curgea pe lîn-gă sat şi a pornit agale spre casă. S-a hotărît să nu-i spună bunicului nimic din ceea ce se întîmplase. îl chinuia o ranchiună surdă, şi i se dusese toată bucuria.
A început acum o perioadă dificilă pentru băiat, zile de chin şi de supărare neîncetată. La şcoală, colegii nu încetau să-şi bată joc de el şi să scoată behăituri. Cînd îl întreba ceva învăţătorul, nu răspundea, paralizat de teamă că vor începe din nou în jurul lui şuşotelile şi rîsetele. De aceea, el rămî-nea cea mai mare parte din timp la locul său, mut şi apatic, convins că nu e bun de nimic şi că nu va reuşi niciodată să facă ceva în viaţă.

Colegii lui l-au poreclit „Ţapul", şi aceasta nu numai din cauza originii lui, ci şi pentru comportamentul lui încăpăţînat, pentru mîndria şi felul certăreţ de a fi. Treptat, a devenit ţinta batjocurilor şi glumelor tuturor copiilor. Unde apărea el, răsuna un behăit de undeva, dar totdeauna aşa de discret, că nici învăţătorul, nici vreun alt adult nu observa nimic.
Astfel, Heiri se afunda tot mai mult în ură şi amărăciune. Nu mai rămăsese nimic din băieţelul vesel care, vara, fugea cu caprele pe pajiştile verzi şi pe povîrnişurile abrupte.
Soţia hangiului, care îl invitase atît de călduros să vină s-o vadă pe Ieduţa, văzîndu-l într-o zi îngheţat, l-a invitat să intre ca să mănînce o supă caldă, dar băiatul s-a uitat urît la ea şi a luat-o la fugă de acolo, fără să scoată o vorbă. La urma urmei, Bărbeli a ei era vinovată de toată nenorocirea lui!
Nici nu se va duce s-o vadă pe Ieduţa. Da, o ura acum, cum de altfel ura toate caprele. Ceea ce-i păruse mai înainte

aşa de vesel şi de frumos era acum întunecat şi trist - era dezgustat de toate.
Apoi a venit o dimineaţă foarte rece de iarnă.
Noaptea ninsese cu putere. Dimineaţa însă, zăpada îngheţase, şi Heiri, cu nişte schiuri pe care i le confecţionase bunicul lui, se grăbea să ajungă la şcoală, coborînd panta abruptă spre vale. Heiri se întreba în fiecare dimineaţă dacă să se mai lase supărat şi chinuit de copii, şi dojenit de învăţător - sau să spună totul bunicului? Poate că atunci nu va mai trebui deloc să se ducă la şcoală!
Dar nu, era prea mîndru pentru aceasta. Nu putea să-i mărturisească ceea ce-i stătea aşa de greu pe inimă. Ar fi putut părea că este nerecunoscător! De aceea, acasă se purta cît de vesel şi fără griji putea, şi bunicul n-a observat nimic din necazul lui.
Astfel, în dimineaţa aceea, Heiri îşi croia drum cu curaj prin zăpada înaltă. în jurul lui domnea încă întunericul şi tăcerea. Cît vedea cu ochii, nu era nici un om. Doar cîteva luminiţe se aprinseseră în case, aruncînd o lumină mată pe uliţa satului.
Ce frig era!
Cînd Heiri a trecut pe lîngă pîrîu, a văzut că acesta îngheţase peste noapte. Ieri încă, apa limpede şi argintie sărea peste pietre, dar acum stătea nemişcată sub pătura groasă de gheaţă. Băiatului, cu inima grea, i se părea că la fel îi merge şi lui. Ceva în el îngheţase. Toată veselia lui de peste vară, toată bucuria de a trăi zăceau ca sub un strat greu de gheaţă.
Cînd a ajuns în sat, trecînd prin apropierea hanului, a auzit un behăit uşor. Era Ieduţa lui. El s-a dus la uşa staulului; ea era încuiată, aşa că nu putea intra. Atunci, el şi-a sprijinit capul de uşă şi a strigat-o: „Ieduţa".
Ea i-a răspuns cu un behăit prietenos.
Băieţelul s-a simţit copleşit de o durere inexprimabilă, un

dor de nespus după vară, soare şi căldură, după pajişti verzi şi cer albastru; şi timp de o clipă a rămas acolo ca paralizat de suferinţă.

Ah, oare să fi dispărut acestea pentru totdeauna?
Atunci ceasul din turla bisericii a bătut ora 8, şi Heiri a ridicat capul şi a luat-o la fugă spre şcoală.
La şcoală nu erau decît puţini copii. Toţi stăteau înghesuiţi în jurul marii sobe de teracotă şi-şi încălzeau nasurile şi mîi-nile roşii de frig.
Cînd a intrat domnul Bollinger, clasa era departe de a fi completă. El a măsurat cu privirea mica ceată şi a zis: „Poate că ceilalţi n-au putut veni din cauza zăpezii mari. Vom ţine totuşi lecţii. Rămîneţi astăzi liniştiţi lîngă soba caldă".
Copiii s-au strîns şi mai mult lîngă sobă şi apoi şi-au aţintit nerăbdători privirile asupra învăţătorului lor, care părea să le fi pregătit ceva deosebit.
El le-a spus istoria naşterii Salvatorului.
în timp ce afară gerul făcea ca totul să fie încremenit, el le-a povestit despre îndepărtatul Orient Mijlociu şi despre Iosif şi Măria, cum au pornit pe drum spre Betleem, pentru că aşa dăduse ordine împăratul Augustus. Şi le-a spus cum au ajuns seara frînţi de oboseală în orăşel şi au fost trimişi de la un han la celălalt, pentru că nicăieri nu era loc pentru ei. Măria era aşa de obosită, şi Iosif aşa de descurajat, că aproape nu mai îndrăznea să întrebe dacă exista loc pentru cazare.
învăţătorul a continuat să povestească - şi Heiri a ciulit urechile, iar inima a început să-i bată cu putere - cum au ajuns ei la ultimul han, dar nici aici n-au găsit loc pentru ei. Hangiul însă, plin de compătimire pentru biata Măria, i-a dus în grajd, unde se aflau cu siguranţă capre, oi şi alte animale domestice. Dar Iosif şi Măria erau bucuroşi că găsiseră un adăpost şi s-au instalat cît mai comod acolo.

14

„în această noapte însă", a continuat solemn domnul Bollinger, coborînd vocea, „s-a produs cel mai mare şi mai minunat dintre toate miracolele. Acolo în grajd S-a născut Mîntuitorul, care avea să devină Salvatorul nostru al tuturor. El a venit pe lume ca un biet Copilaş, şi mama Lui L-a .pus într-o iesle şi L-a înfăşat cu grijă, ca să nu-l fie frig. Sus pe cer deasupra staulului se afla o stea foarte strălucitoare, care trebuia să anunţe întregii lumi că Se născuse Salvatorul. Iar păstorii au venit să se închine Copilaşului..."
Domnul Bollinger a ajuns pînă în acest punct al povestirii sale, cînd a fost întrerupt deodată de un hohot puternic de plîns.
Heiri îşi pusese capul pe braţe şi tremura din tot corpul, zguduit de plîns.
„Heiri", a strigat speriat domnul Bollinger, „ce-i cu tine? De ce plîngi aşa...?"
Băiatul şi-a ridicat faţa udă de lacrimi. „Nu, nu", a strigat el pătimaş, în timp ce era. scuturat de hohote de plîns, „nu poate fi adevărat, precis că nu este adevărat!"
„Ce nu-i adevărat, Heiri? Ce nu poate fi adevărat?"
„Că Mîntuitorul... pe care toţi îl iubesc... şi asta ar fi cea mai mare ruşine...!"
Tot chinul din ultimele săptămîni, toată suferinţa înăbuşită l-a copleşit dintr-o dată atît de puternic pe băiat, încît nu se mai putea stăpîni.
Atunci domnul Bollinger l-a luat pe băiat în camera sa. Aici a ieşit la iveală tot

ce purtase băiatul în inimă, toate rîsetele şi batjocurile copiilor, fără să se poată apăra niciodată. Ruşinea de a se fi născut într-un grajd apăsase asupra lui ca o povară îngrozitoare. îşi imaginase că nu va reuşi niciodată să dea ceva bun din el - şi acum să afle că Salvatorul, despre care învăţătorul le povestise deja atîtea, dar niciodată lucrul acesta, Se născuse într-un grajd?

15

„Da, Heiri, aşa este", a spus grav domnul Bollinger. „Aşa a venit pe lume Salvatorul. Sunt unii oamenii care au o viaţă foarte grea şi o cruce grea de dus, dar nici unul aşa de mult ca Mîntuitorul. Şi toate acestea numai din iubire pentru noi, ca să ne arate că nu contează că ne-am născut într-un castel sau într-un grajd. Nu vom putea spune niciodată că Salvatorul a avut o viaţă mai uşoară ca a noastră. El a devenit cel mai sărac, cel mai umil ca să ne arate cît de mult ne iubeşte. Şi apoi Şi-a dat viaţa pentru noi, ca să ne ducă la Dumnezeu. El a fost ispăşirea pentru păcatele noastre. Poate cineva să înţeleagă o asemenea iubire?"
Heiri şi-a şters lacrimile şi s-a uitat uşurat la învăţătorul lui. De acum nu mai avea nevoie să se creadă sărac şi dispreţuit; nu va mai trebui să-i fie ruşine toată viaţa, aşa cum se temuse; nu, putea din nou să privească vesel şi deschis către lume!
Pe drumul spre casă a simţit din nou ruşine în inimă, o mare părere de rău - dar acum dintr-un cu totul alt motiv: Oare ce-o fi gîndit despre el în ultimele săptămîni Salvatorul, despre care i se vorbise acum atît de mişcător şi pe care îl iubea sincer...? Ce deosebire între purtarea lui şi cea a Salvatorului, care nu scosese nici un cuvînt urît din gură, nu lovise pe nimeni în jurul Lui şi nici nu făcuse rău nimănui! „Ah, nu I-am făcut plăcere! îi voi spune diseară că-mi pare rău; ştiu că asta aşteaptă de la mine ca să mă ierte".
Şi atunci s-a simţit inundat de o mare bucurie. Se va face iar primăvară, şi în timpul vacanţei de vară va putea iarăşi să meargă cu caprele la păşune - ca înainte, exact ca înainte. De abia îndrăznea să creadă lucrul acesta! Uitate erau suferinţa şi amărăciunea din ultimul timp. Inima îi era plină de bucurie.

16

Excursia cu şcoala

„Mami, peste opt zile clasa noastră pleacă în excursie. îmi dai voie să mă duc şi eu?" a strigat micul Hans încă de departe mamei sale, în timp ce intra în căsuţa înconjurată de .viţă-de-vie.
Mama i-a ieşit în întîmpinare, 1-a mîngîiat pe părul creţ şi a răspuns şovăind: „Nu ştiu, Hansi, cît costă?"
Peste faţa lui Hans, care strălucea de atîta bucurie, a trecut o umbră. „Ah, mami", i-a cerşit el, „te rog, dă-mi voie să mă duc şi eu! Nu costă decît şase franci (elveţieni), şi ştii că am cîştigat un franc cînd am curăţat zăpada!" Zicînd aceste cuvinte, el n-a observat că mama a clătinat din cap.
„Hansi, Hansi", a răspuns ea, „tu zici numai şase franci? Şase franci sunt bani mulţi pentru o excursie, şi ştii că acum trebuie să economisim foarte mult. Nu, Hansi, îmi pare rău, nu cred că ne putem permite lucrul acesta".

Ochii lui Hansi s-au umplut de lacrimi. Se lupta vizibil cu ele, dar vocea îi tremura atunci cînd a răspuns: „Şi eu am fost aşa de sigur că o să mă laşi! Va fi aşa de frumos... vrem să ne ducem pînă la muntele Les Diablerets, şi toţi au voie să meargă, numai eu trebuie totdeauna să stau acasă!" El a început să plîngă în hohote. „De ce trebuie să fim şi acum aşa de săraci, e groaznic, groaznic", se jeluia'el, şi ar fi spus cu siguranţă şi alte vorbe, dacă n-ar fî văzut că mama lui îl priveşte cu tristeţe.
„Hansi, nu crezi că mi-este destul de greu să te refuz? Uite, dacă aş putea, ţi-aş da cu bucurie cei şase franci, dar ştii că nu se poate!"
Hans a tăcut. Şi-a luat ghiozdanul în spate şi a urcat încet scara spre cămăruţa lui de la mansardă, în timp ce doamna Tanner a intrat în sufragerie.
Hans era singurul copil al văduvei Tanner. El îşi pierduse

cu un an în urmă tatăl, care murise din cauza bolii de inimă de care suferea. Pînă cu puţin timp înaintea de moartea lui, familia trăise în condiţii foarte bune, căci domnul Tanner poseda o podgorie foarte frumoasă, în oraşul Villeneuve din Elveţia franceză, care îi aducea un cîştig bun. El o moştenise pe cînd era tînăr de la unchiul său bogat, care i-o lăsase prin testament, deoarece singurul fiu al - unchiului, Eduard, căruia îi revenea de drept, plecase la 24 de ani în America. El era considerat în vremea aceea ca dispărut, pentru că nu fusese de găsit nici la moartea tatălui său, bătrînul domn Briggen. De abia după ce s-a constatat lucrul acesta a îndrăznit domnul Tanner să preia moştenirea, şi de atunci a fost considerat ca posesorul cu drepturi depline al moşiei aducătoare de venit.
La scurt timp s-a căsătorit. După patru ani i s-a născut un băiat. Cînd micul Hans a avut zece ani, a apărut pe neaşteptate Eduard şi a cerut moşia de la vărul său. Dreptatea era de partea lui Tanner, şi toate rudele, cunoscuţii şi vecinii erau alături de el. Dar el a renunţat în favoarea lui Eduard, căci prefera să moară de foame decît să fie numit vînător de moştenire.
Aşa că Eduard Briggen s-a mutat cu soţia lui, o americancă blondă, şi cu fetiţa lor de opt ani, în casa cea frumoasă, şi a preluat moşia tatălui său, în timp ce domnul Tanner s-a mutat într-o căsuţă care îi rămăsese moştenire de la părinţii lui ce muriseră de curînd. Dar nici el n-a trăit mult timp acolo, ci a murit la un an de la întoarcerea lui Eduard.
Aşa s-a făcut că Hans Tanner a trebuit dintr-o dată să se limiteze foarte mult, lucru cu care îi venea greu să se obişnuiască. De dragul mamei sale îşi înăbuşea mînia de cîte ori o auzea spunînd: „Acum nu ne mai putem permite cutare lucru". Dar în inima lui se adunase o ură profundă pentru unchiul său Eduard şi pentru familia acestuia, ştiind că ei

sunt cauza sărăciei lor.
Fireşte că doamna Briggen nu avea nici o vină că soţul ei îl lăsase pe vărul lui aproape sărac. Ea avea o inimă miloasă şi de la bun început voise să împiedice lucrul acesta, rugîn-du-1 tot mereu pe soţul ei: „Te rog, Eduard, nu face asta; avem destui bani ca să cumpărăm o altă podgorie. Mai bine nu te duce la

Villeneuve; dacă îl expui sărăciei pe vărul tău, lucrul acesta va aduce numai nenorocire!" Dar Eduard doar clătina din cap, pentru că în inima lui nutrea o ură ascunsă faţă de vărul său; şi astfel se ajunsese la o ruptură completă între cele două familii.

In aceeaşi şcoală cu Hans Tanner mergea acum şi Anneli Briggen. Ea era o fată plăpîndă, timidă, care nu se ataşa uşor, dar pentru Hans avusese chiar de la început o preferinţă deosebită. El era puternic, sincer, deschis şi foarte iubit de colegii lui de clasă; poate că aceasta era ceea ce o atrăgea aşa de mult la el. Totuşi, el nu-i împărtăşea simpatia; dimpotrivă, era totdeauna neprietenos faţă de ea sau pur şi simplu n-o băga în seamă. Annelt nu-şi putea explica lucrul acesta, căci nu-i făcuse niciodată nici un rău. Ea nu ştia nimic despre motivele de ceartă dintre taţi. Dacă vorbea acasă despre Hans, tatăl ei răspundea: „Mai lasă-1 încolo; n-o să iasă nimic bun din el. Este la fel ca şi tatăl lui". Dacă o întreba pe mama ei, aceasta îi zicea: „Fii prietenoasă cu Hansi; poate că odată vei repara multe greşeli. Tu încă nu înţelegi ce vrea să spună tatăl tău, şi nici nu este nevoie să ştii".

Aşa stăteau lucrurile cînd Hans stătea acum singur în camera lui. îşi pusese capul în mîini şi se uita posomorit într-un punct fix. El putea să devină foarte violent, se enerva uşor şi adesea avea de luptat cu proasta dispoziţie. Nici acum n-a reuşit imediat să-şi învingă dezamăgirea. „Nu vreau să dau totdeauna înapoi", a zis el cu voce tare, „o, Briggen ăştia, ei sunt vinovaţi de toate!" El şi-a strîns furios

pumnii. Curînd însă, i-a venit în minte un gînd mai bun. Oare nu-1 învăţase mama lui că totul venea din mîna lui Dumnezeu? Da, mama... ce bună era mama lui! Şi el îi pricinuise cu siguranţă durere; trebuia neapărat să repare lucrul acesta! Cu acest gînd în minte, el a coborît scara în fugă, a căutat-o pe mama lui, şi-a pus mîinile în jurul gîtului ei şi a spus: „Mami, nu fi tristă, o să fie bine şi dacă nu mă duc în excursie!"

Mama n-a răspuns nimic; 1-a tras doar la piept pe băiatul ei şi 1-a mîngîiat drăgăstos pe cap. -

în dimineaţa următoare, Hans s-a dus la şcoală cu inima grea. Copiii aveau de adus răspunsul părinţilor privitor la excursia plănuită, şi Hans trebuia să-şi anunţe neparticipa-rea. Nu-i era uşor să renunţe la o excursie de care se bucurase atît de mult, totuşi îi venea prea greu ca în prezenţa întregii clase să spună motivul! Din fericire, învăţătorul n-a întrebat motivul, dar, în pauză 1-a înconjurat o ceată de copii, care l-au bombardat cu întrebări.

„De ce nu vii cu noi, Hansi? O să fie foarte frumos! Mergem o bucată cu poştalionul şi apoi pe jos pînă la gheţar!" -„Da, pînă în zona franceză!"

Unul dintre băieţii mai mari, un fiu de ţărani bogaţi, a spus cam batjocoritor: „Poate că n-ai bani! L-aş putea întreba pe tatăl meu, poate că-ţi dă nişte bani".

Hans i-a răspuns supărat: „N-am nevoie de banii tăi, şi de fapt lasă-mă în pace, nici nu-mi pasă de excursia voastră!" Că nu acesta era adevărul, ştiau cei mai

mulţi, dar au schimbat subiectul şi n-au mai vorbit despre excursie; toţi îl simpatizau pe Hans şi nu voiau să-l rănească. Numai prietenului său, Walter Hogeli, îi spusese adevăratul motiv. Walter avea o surioară care era în aceeaşi clasă cu Anneli Briggen, şi în drum spre casă i-a povestit prietenei ei: „Ştii, Anneli, de ce nu poate Hansi Tanner să meargă în excursie?

- Pentru că mama lui este foarte săracă şi nu-i poate da cei şase franci pentru excursie".
Lui Anneli i-au mers foarte mult la inimă aceste cuvinte. Bietul Hansi! Ce groaznic ca cineva să trebuiască să renunţe la ceva aşa de frumos! Cum a ajuns acasă, i-a spus imediat mamei despre aceasta şi a rugat-o: „Mămică, aşa că-i dai lui Hansi cei şase franci de care are nevoie?" Mama ei i-ar fi dat bucuros banii, dar a zis şovăielnic: „Doar să-i ia Hans, Anneli!" Fetiţa se uita la mama ei cu ochii mari; de ce să nu-i primească? Pur şi simplu nu putea înţelege; doar ştia că tare i-ar fi plăcut şi lui să meargă în excursie.
în ziua următoare, cînd s-a dus la şcoală, Anneli s-a postat din timp la un colţ de drum ca să-l aştepte pe Hans. Ea se lăsa emoţionată de pe un picior pe altul. „Cum se va mai bucura", gîndea ea; „de acum înainte va fi mai prietenos cu mine...". în clipa aceea a apărut Hans în josul străzii. Ea i-a ieşit repede în întîmpinare. „Hansi, acum poţi să mergi şi tu în excursie", a strigat ea veselă, „uite, ţi-am adus cei şase franci; ţi-i trimite mama". Hans însă a dat-o cu putere la o parte şi a strigat: „Ţine-ţi banii, nu vreau nimic din ceea ce ne-a luat tatăl tău!"
Ochii lui Anneli s-au umplut de lacrimi, şi ea se uita decepţionată la colegul ei care se ducea repede mai departe. -
Ziua fixată pentru plecarea în excursie se apropia. Copiii primiseră deja de la învăţător programul pentru călătorie, şi în şcoală şi acasă copiii vorbeau aproape numai despre excursia plănuită.
Numai Hans nu participa la bucuria generală. Nu-i arătase mamei nimic din necazul său - cel puţin aşa credea el. Se străduia să arate acasă o faţă veselă, şi n-a mai vorbit niciodată despre excursie. Nici nu-i amintise mamei de oferta lui Anneli. Lucrul acesta s-a întîmplat puţin şi din cauza conştiinţei lui vinovate, căci Hans avea în fond o inimă bună şi îi

în seara aceea, nu numai în casa familiei Tanner domnea bucuria, ci şi Anneli Briggen a îmbrăţişat-o pe mama ei plină de recunoştinţă cînd a auzit vestea că şi Hans poate veni în excursie, şi a strigat fericită: „Ah, mămico, ce mult mă bucur!"
în sfîrşit a venit şi ziua cea mare. Dimineaţa, la ora patru şi jumătate, copiii s-au adunat în curtea şcolii. Fiecare avea rucsac. Toţi copiii trebuiau să aibă în picioare bocanci, aşa cerea regulamentul, dar cei mai mulţi dintre ei nici nu aveau altă încălţăminte. Vreo cincizeci de copii luau parte la excursie. Profesorii şi învăţătorii le-au dat încă o dată cîteva reguli de comportare şi i-au atenţionat în special să nu se abată din drum.

Cu puţin înainte de ora cinci, ceata agitată de copii a pornit la drum. Au străbătut satul cîntînd. Părinţii stăteau în poartă şi îi salutau, le făceau cu mîna şi le urau drum bun şi o întoarcere cu bine acasă.
Au parcurs mai întîi pe jos o bucată bună de drum, apoi au mers cu trenul o distanţă mică pînă la staţia Aigle, unde îi aşteptau poştalioanele care să-i ia pe copii.
Ei se uitau uimiţi la marele poştalion galben în care aveau loc zece călători şi care era tras de trei cai. Aceştia aveau la gît zurgălăi. Profesorii au explicat copiilor că poştalionul trebuia auzit de departe că vine, mai ales la cotituri din zona muntoasă, pentru ca oamenii să se poată feri din calea lui. Poştaşul avea un costum specific şi o trîmbiţă, cu care dădea un anumit semnal la plecare. Fiecare profesor şi-a strîns clasa în jurul lui, şi copiii s-au urcat apoi în cele trei poştalioane. Ei au început să cînte şi aici tot felul de cîntece vesele, în timp ce străbăteau drumul în pantă care ducea spre munte. De pe povîrnişurile stîncoase curgeau nenumărate pîrîiaşe, uneori ca nişte mici cascade. După două ore au ajuns în Sepey, unde s-au schimbat caii.

Din Sepey, drumul urca şi mai mult, şi peisajul devenea tot mai simplu, mai singuratic, mai sălbatic. De o parte a drumului se vedeau prăpăstii adînci sau se iţeau pereţi masivi de stîncă, pe care de abia dacă mai creştea cîte un firicel de iarbă. în sfîrşit, au ajuns la satul Ormontdessus, care .era foarte lung; următoarea localitate se numea La Muree, iar ultima Les Diablerets, aflată în apropierea gheţarului cu acelaşi nume.
în La Muree, copiii au coborît. Mai întîi, s-au dus la şcoală, a cărei clădire se afla lîngă biserică şi care părea foarte îmbietoare cu numeroasele ei obloane verzi. învăţătorul din loc, care era prieten cu unul dintre învăţătorii din Villeneuve, i-a primit foarte călduros pe copii. Ei i-au mulţumit printr-un cîntec, şi apoi s-au repezit în frumoasa curte a şcolii, în care erau cîţiva copaci. In depărtare se vedea strălucind gheţarul numit Les Diablerets, înconjurat de munţi înalţi. Copiii se uitau tot mereu în sus spre piscurile acelea uriaşe. De o parte şi alta a văii lungi şi înguste cu pajiştile verzi şi cu pîrîul care şerpuia prin mijlocul ei se puteau vedea căsuţe din lemn, care aveau la ferestre multe ghivece cu flori. Acum era aproape ora unsprezece, şi foamea începea să se facă simţită la cei mai mulţi, căci acasă mîncaseră doar fructe şi pîine unsă cu unt. De aceea, ei urmăreau cu ochi mari pregătirile pe care le făceau învăţătorul din sat şi soţia lui, şi toţi au fost încîntaţi cînd au fost poftiţi să ia loc la mesele lungi puse pentru ei în aer liber. După ce toţi s-au săturat, învăţătorii i-au îndemnat să pornească la drum, căci între timp se făcuse ora douăsprezece, şi în program era prevăzută pentru după-amiaza aceea urcarea muntelui numit „Palette d'Isenau". -
în sfîrşit, pe la ora trei după-amiază, au ajuns la ţintă. Urcuşul fusese destul de obositor pentru cei mai mici, dar ei merseseră curajos în urma celor mai mari, cărora profesorii

le spuneau tot mereu să-i ajute pe cei mai mici.

De aici de sus li se oferea tuturor o privelişte splendidă. De jur împrejur se ridicau piscuri acoperite cu zăpezi veşnice, chiar în faţa lor Les Diablerets, spre sud-vest Dents du Midi, Montblanc, iar spre sud-est Monterosa; spre nord-est se puteau vedea şi Alpii bernezi. Toate aceste piscuri acoperite cu zăpezi veşnice erau aurii în lumina soarelui. Era un tablou măreţ, care i-a impresionat şi pe cei mai mici. La privirea acestei minunate lumi a munţilor, toţi copiii s-au strîns în jurul profesorilor şi învăţătorilor şi au cîntat din toată inima împreună cu ei „Lăudaţi pe Domnul..." Apoi s-au aşezat pe iarbă, şi-au întins picioarele obosite şi şi-au scos din rucsac gustarea de după-amiază. Timp de două ore s-au odihnit şi s-au jucat. în jurul orei cinci urma să înceapă coborîrea.
Timpul a trecut foarte repede, prea repede, şi curînd s-a dat semnalul de plecare. La început, toţi copiii au rămas împreună, aşa cum fuseseră sfătuiţi cu insistenţă. Treptat însă, pe poteca îngustă s-au format grupuleţe, care se izolau tot mai mult unele de altele. învăţătorii se străduiau cît puteau să-i supravegheze pe toţi şi-i îndemnau pe cei rămaşi în urmă să zorească pentru a-i ajunge pe ceilalţi, dar distanţa dintre grupuleţe se mărea neîncetat. Deodată, un grupuleţ de şase copii, printre care şi Hansi şi Anneli, s-a trezit complet despărţit de ceilalţi. Nici ei nu ştiau cum se făcuse că rămăseseră atît de mult în urmă şi-i pierduseră complet din ochi pe ceilalţi. La început au crezut că ceilalţi puteau să fi ajuns doar pînă la următoarea cotitură a potecii după un perete stîncos şi alergau mai repede, dar cînd ajungeau acolo nu vedeau pe nimeni, iar la chemările lor nu primeau nici un răspuns.
„Tu eşti vinovat, Walter", i-a spus un băiat de paisprezece ani lui Walter Hogeli, „tu ai fugit după stăncuţa aia, şi de

aceea am rămas în urmă".
„Ah, acum nu mai ştim drumul şi o să ne rătăcim!" a strigat micuţa Bethli Hogeli şi 1-a prins neliniştită de mînă pe fratele ei.
Şi faţa lui Anneli era îngrijorată. „Ce facem acum?" a întrebat ea pe un ton plîngăreţ. „Uite că acolo sunt două poteci, şi nu ştim care este cea bună!"
în afară de Hans, de Walter şi de cele două fetiţe mai erau doi băieţi de paisprezece ani în grupuleţul rămas în urmă. Cel mai mare dintre ei, un băiat voinic cu părul roşu, a strigat batjocoritor: „Sunteţi nişte fricoşi, nişte iepuri fricoşi! Ce să ni se întîmple? O luăm pe potecă în jos şi ajungem la drumul din vale".
„Aşa cred şi eu", a aprobat prietenul său, „dar trebuie să ne grăbim dacă vrem să-i ajungem din urmă pe ceilalţi".
Aceste vorbe au fost hotărîtoare. Băieţii mai mari au luat-o la fugă, Hans şi Walter i-au urmat. Walter a luat-o de mînă pe surioara lui, căci trebuia să facă paşi mai mari. De Anneli nu s-a îngrijit nimeni. Ea şi-a dat osteneala să-i urmeze, dar poteca era abruptă şi accidentată, şi curînd au început s-o doară picioarele. Distanţa dintre ea şi ceilalţi se mărea tot mai mult. Ea a strigat disperată, dar nimeni n-a întors capul. Cuprinsă de teama că va rămîne în urmă,

a început să plîngă încetişor. „Walter", a strigat ea, „Bethli -aşteptaţi-mă, nu pot să vin aşa de repede!" - Dar nimeni n-o auzea.
Inima lui Anneli bătea să se spargă, şi ea a fost copleşită de o teamă foarte mare. Ce se va întîmpla cu ea dacă nu-i ajungea din urmă pe ceilalţi? Ea a început să fugă cît de repede putea, dar poteca era aşa de denivelată şi de bolovănoasă, încît trebuia să fie foarte atentă ca să nu calce alături şi să se rostogolească pe povîrniş în jos. Deodată, picioarele i-au alunecat, şi înainte de a-şi putea da seama, s-a prăbuşit

pe povîrniş. A scos un ţipăt pătrunzător, s-au auzit cîteva pietre rostogolindu-se, şi apoi totul s-a cufundat în tăcere.
„Unde este Anneli?" a strigat Bethli, „n-a strigat cineva...?"
„Anneli...? Parcă era înapoia noastră..." a răspuns Walter. „Nu putem merge mai departe, trebuie s-o găsim, trebuie să ne întoarcem înapoi. Haideţi!"
Şi cei doi băieţi mai mari au şovăit o clipă, dar apoi i-au zorit să plece mai departe. „Nu putem aştepta aici prea mult timp şi nu ne putem nici întoarce, ne va ajunge ea din urmă, unde să fie în altă parte?!"
„Atunci plecaţi mai departe", a zis Walter hotărît, „mă întorc să văd unde este".
„Eu rămîn cu tine", s-a oferit Bethli.
„Nu, tu pleci cu ceilalţi, şi vei ajunge la învăţătorul tău. Oricum nu mă poţi ajuta în caz că s-a întîmplat ceva cu Anneli".
Bethli s-a prins totuşi plîngînd de mîna fratelui ei. „Nu, nu, rămîn cu tine", a stăruit ea încăpăţînată.
Hans a stat cîteva clipe nehotărît; ce să facă - să plece cu ceilalţi sau să rămînă cu prietenul său? Putea el să-i lase baltă pe Walter şi pe Bethli? Apoi a luat decizia să rămînă. I-a rugat pe Konrad şi pe Heinrich să spună învăţătorilor să-i aştepte, şi apoi a plecat înapoi o bucată de drum împreună cu Walter şi cu Bethli. După un timp au început să strige: „Anneli! Anneli! Unde eşti?"
Bethli nu se mai putea reţine şi a început să plîngă tare. „Ah, Walter, dacă a căzut cumva într-o prăpastie...?"
„Oare n-ar fi mai bine să-i ajungem din urmă pe ceilalţi şi apoi împreună cu învăţătorul s-o căutăm pe Anneli?" a zis Walter gînditor şi şi-a apucat surioara de mînă, pentru ca imediat să-i dea din nou dramul.
Hans şovăia, apoi s-a hotărît: „Plecaţi voi, eu rămîn aici şi

o caut pe Anneli. Unul dintre noi *trebuie* s-o caute imediat, fiecare minut contează! închipuiţi-vă, dacă s-a prăbuşit în prăpastie!" Zicînd aceste cuvinte, a arătat spre locul unde căzuse într-adevăr Anneli. Ceilalţi s-au uitat îngroziţi la el.
„Vrei să cobori pînă acolo? - Nu, n-ai voie să faci asta!"
„Dar nici n-o putem lăsa aşa singură... poate că sîngerează tare...!"
„Trebuie să aducem ajutoare! Poate că este vreo stînă prin apropiere", a propus Walter.
Hans a meditat o clipă. Apoi s-a gîndit la mama lui, care îi spusese adesea: „Dacă îl ajuţi pe altul la nevoie, şi Dumnezeul tău te va ajuta pe tine!" Nu, ar fi o

laşitate s-o lase pe fetiţă să moară acolo jos. Curînd se va înnopta, şi atunci nu mai puteau s-o caute.
„Eu cobor acolo", s-a hotărît el ferm. „Dumnezeu mă va ocroti. Duceţi-vă cît de repede puteţi şi găsiţi ajutoare!" El a încercat cu atenţie să vadă dacă poate coborî pe grohotiş şi apoi a început să coboare, în timp ce Walter şi Bethli, cuprinşi de o teamă de nespus, au plecat ca să aducă ajutoare.
A durat o bucată bună de timp pînă ce Hans a ajuns în sfîr-şit la Anneli. De cîteva ori fusese cît pe ce să se prăbuşească, căci stînca era foarte farîmicioasă şi tot mereu ceda şi se (rupea bucăţele cînd călca pe ea sau se prindea cu mîna de ea. Şi-a dat îngrozit seama că fetiţa zăcea pe o ieşitură foarte îngustă de stîncă care era suspendată deasupra hăului. O singură mişcare neatentă, şi ea se prăbuşea în adîncul înfiorător fără să mai poată fi salvată.
„Anneli! - Anneli! - mai trăieşti...?" a strigat el îngrozit.
Atunci a auzit-o gemînd.
„Stai liniştită, nu te mişca!" a îndemnat-o el. „Vin la tine!"
Cu îndemînarea unei capre negre, el a ajuns pînă la ea şi a îngenuncheat lîngă ea. Era foarte palidă. Ochii îi erau

închişi şi se prelingea sînge de sub părul blond. De teamă, lui Hans aproape că i-a stat inima în loc. Ce să facă? El a apucat mîna lui Anneli.
„Anneli, ce este... te doare ceva?" a întrebat el.
Micuţa a oftat adînc. „Ah, Hansi, eu... eu... au... ah... mămica mea", a şoptit ea.
Hans şi-a scos batista şi a încercat să oprească scurgerea sîngelui. Apoi şi-a scos cu grijă haina, a a împăturit-o şi a pus-o sub capul fetiţei accidentate. Lucrul acesta era foarte greu de făcut, căci ieşitura de stîncă era prea îngustă. Hans se gîndea febril ce era de făcut acum. Era cu neputinţă s-o lase pe Anneli aici singură, dar cum să primească ajutor? Soarele apusese deja!
Hansi şi-a împreunat mîinile. „Doamne,Tu ne vezi aici. Te rog, ajută-ne! Tu îi iubeşti pe toţi copiii, şi ne iubeşti şi pe noi, pe Anneli şi pe mine. Tu Ţi-ai dat chiar viaţa pentru noi toţi, ca să fim oiţele Tale. Te rog, ajută-ne!"
Apoi, el a zis mîngîietor: „Nu te teme, Anneli. Rămîn lîn-gă tine, şi nu suntem singuri: Domnul Isus e cu noi. Nu-ţi fie frică. O să vină în curînd oamenii şi o să ne ducă la adăpost - Walter a plecat deja să-i aducă".
Anneli a oftat adînc. A deschis puţin ochii şi s-a uitat cu recunoştinţă la Hansi. într-adevăr, nu era un fleac să stea aşa ghemuit lîngă ea în locul acela foarte îngust şi să aştepte ajutorul dorit!
„Nu te speria, Anneli, voi striga din cînd în cînd, voi striga tare, ca să ne găsească mai repede", a zis el şi apoi a strigat: „Alo!... Alo!... Aici suntem!"
Pentru că nu se auzea nici o mişcare, şi Hans a început să-şi piardă curajul. Deoarece nu mai avea haină şi soarele apusese, îi era foarte rece. în cele din urmă a împreunat din nou mîinile şi s-a rugat: „O, Doamne Isuse, Te rog, ajută-ne, ajută-ne acum! S-a făcut deja rece şi e întuneric...!"
Şi atunci... oare nu se auzise ceva? Hans a ciulit urechile...

oare nu-i strigase cineva numele?
„Alo! - Alo! - Alooo!" a strigat el cît de tare putea.
Deodată, o siluetă s-a ivit lateral deasupra lui lîngă peretele stîncos, şi în scurtă vreme un cioban s-a ivit lîngă el, legat la brîu cu o frînghie tare.
„Anneli, au venit! Anneli, uite, sunt aici ca să ne salveze!" a strigat Hansi uşurat.
Anneli a încercat să se ridice, dar a căzut imediat înapoi pe spate cu un ţipăt de durere.
„Stai liniştită, Anneli, stai liniştită; nu te mişca! Totul este bine! - O, uite, mai vine unul!" Şi deja un al doilea cioban voinic stătea lîngă cei doi copii.
„E rănită grav fetiţa?" a întrebat îngrijorat unul dintre ei.
„Nu ştiu", a răspuns Hans, „îi curge sînge din cap".
Cei doi oameni n-au pierdut vremea. „Tu, Churi, ia-1 pe băiat", a ordonat primul venit, „eu mă ocup de fetiţă. Lua-ţi-o înainte". Churi a legat frînghia de corpul lui Hansi, şi apoi a început urcuşul obositor, în timp ce celălalt cioban se îngrijea de Anneli. Ea îşi rupsese braţul, care atîrna moale. Cu chiu cu vai au reuşit cei doi ciobani curajoşi să-i urce pe cei doi copii şi să-i aducă înapoi pe poteca ce ducea în vale. Cînd au reuşit în final, se lăsa deja întunericul peste munţi.
Anneli îndura dureri foarte mari. Cu toate că ciobanii aduseseră de la stînă o targa confecţionată la repezeală, pe care au pus fetiţa, fiecare pas o făcea să geamă de durere, pînă ce în cele din urmă şi-a pierdut cunoştinţa.
Era un cortegiu foarte trist. Era noapte deja cînd au ajuns la cea mai apropiată stînă, şi n-au trecut nici zece minute că au apărut acolo doi învăţători. Erau foarte emoţionaţi şi I-au mulţumit lui Dumnezeu că în sfîrşit fusese găsit copilul. Au spus că medicul din Ormont este la curent şi că în cel mult o oră va fi acolo.
Anneli fusese pusă între timp pe un pat şi fusese dezbră-

■
cată cu cea mai mare grijă, astfel încît medicul s-o poată examina imediat.
Micuţa accidentată gemea de durere, aşa că Hansi, care aştepta în hol, nu-şi mai putea reţine lacrimile. Copilul ciobanului i-a povestit lui Hansi ce se petrecuse după ce Walter şi Bethli au plecat mai departe.
„Ştii, nu era deloc bun drumul pe care aţi luat-o", a spus el. „Acela face un ocol foarte mare pînă la Ormont. Doi băieţi mari au trecut pe la stîna noastră şi au povestit că rămăseseră departe în urmă încă două fetiţe şi doi băieţi, care vin mai încet. Apoi au apărut dintr-o dată fugind un băiat şi o fetiţă, cu răsuflarea tăiată. Fetiţa plîngea, iar băiatul a povestit foarte agitat cum stăteau lucrurile cu voi. Atunci ciobanii au făcut repede o targa, au luat cele necesare şi au pornit la drum ca să vă caute. Ziceau că o să vă găsească, pentru că ştiau locul despre care spunea băiatul, şi că este cel mai periculos. Mie mi-au spus să mă duc cu Walter şi Bethli cît mai repede la ceilalţi colegi ai lor şi totodată să am grijă ca cineva să anunţe medicul, iar un învăţător să vină înapoi cu mine la stînă. Am mers cu cei doi cît de repede puteam pînă ce i-am ajuns pe şcolari din urmă. I-am găsit pe toţi într-o mare agitaţie, căci îşi dăduseră deja seama că lipseaţi şi începuseră să

vă caute pe celălalt drum. După ce Walter a povestit totul, atunci s-au speriat de-a binelea, şi cei doi învăţători au venit în grabă cu mine, iar trei copii mari urmează să vină cu medicul, şi trebuie să apară dintr-o clipă în alta".
Hans ascultase numai cu o ureche; trăgea neliniştit cu cealaltă ureche la gemetele de durere care veneau dinăuntru şi se uita cu atenţie la întunericul de afară, ca să vadă dacă nu zăreşte cumva lanterna medicului.
în sfîrşit, în depărtare s-a zărit o lumină. Ea se apropia tot mai mult, şi acum se puteau deosebi două siluete. Erau medicul şi infirmiera din sat, pe care o adusese din prevedere.
Medicul a început imediat s-o consulte pe fetiţă. Hans aştepta cu inima bătînd tare. în sfîrşit, medicul a zis:
„Braţul este rupt; nu pot să-mi dau seama dacă sunt şi leziuni interne. în orice caz, micuţa are o comoţie cerebrală şi nu poate fi transportată mai departe. îi pun acum braţul în atelă, şi apoi vedem noi ce va fi". Pe urmă, el a dat infirmierei alte cîteva indicaţii.
După alte momente de aşteptare, care i s-au părut cît o veşnicie, Hans a fost chemat înăuntru, şi medicul a întrebat după ce-şi terminase treaba: „Unde este micul erou care a stat atît de curajos alături de pacienta noastră?" De abia acum au găsit şi învăţătorii, care urmăriseră cu mare nelinişte consultaţia medicului, cuvinte de aleasă apreciere pentru Hans. Amîndoi i-au strîns mîna şi i-au lăudat curajul. „Eşti un băiat curajos, Dumnezeu să te binecuvînteze!" i-a zis şi doctorul. Iar Hans era foarte ruşinat de toate aceste laude. -
Pentru doamna Briggen, care a fost chemată telegrafic la patul fetiţei ei, au urmat zile grele de îngrijorare şi teamă. Cînd, după o săptămînă, Anneli a fost transportată în satul Ormont, deoarece îngrijirea la stîna izolată era dificilă, iar medicul cedase rugăminţilor doamnei Briggen, s-a produs o asemenea întorsătură nefavorabilă în starea sănătăţii lui Anneli, încît s-au temut din nou pentru viaţa ei. Totuşi, Dumnezeu a fost îndurător. După mai multe zile de îngrijorare, speranţa a reapărut în sfîrşit, şi după trei săptămîni fetiţa se întremase atît de bine, încît s-a putut întoarce acasă împreună cu părinţii ei.
între timp, în Villeneuve domnea o mare agitaţie, şi toţi cei care auzeau despre cele întîmplate erau adînc mişcaţi de minunata salvare a lui Anneli, iar Hans a fost lăudat de toţi cunoscuţii, dar mai ales de colegii săi de şcoală. Mama lui zicea în legătură cu aceasta: „Nu lui Hansi i se cuvine cinstea, ci lui Dumnezeu, prin al Cărui ajutor îndurător a putut

el să săvîrşească această faptă. - Tu ai fost un băiat curajos, este adevărat", i-a zis ea fiului ei, „dar ceea ce ai făcut tu nu este decît datoria de creştin; ştii asta, nu-i aşa, Hansi, băiatul meu?"
Iar Hansi ştia că mama avea dreptate. Oare nu era el de fapt răspunzător de accidentul lui Anneli, deoarece nu-i pasase de ea atunci cînd rămăsese în urmă? Da, şi nu le dorise adesea ei şi părinţilor ei doar nenorocire? El a fost îngrijorat împreună cu alţii pentru viaţa lui Anneli şi şi-a propus ferm ca de acum să nu se

mai poarte cu ea atît de dur şi de nesimţitor. Acum avea sentimentul că ea se află în grija lui, că depinde de ocrotirea lui. îşi dorise dintotdeauna să iubească şi să ocrotească pe cineva.
Cînd Anneli s-a întors în sfîrşit la şcoală, arătînd atît de plăpîndă şi de neajutorată după îndelungata boală, inima lui Hansi a bătut de două ori mai cald faţă de ea.
Dar ceea ce toţi au crezut că este imposibil s-a întîmplat: inima împietrită a bogatului domn Briggen s-a înmuiat în aceste săptămîni, astfel că el a căutat-o pe doamna Tanner şi, cuprins de o mare căinţă, a rugat-o să-l ierte pentru ceea ce-i făcuse ei şi vărului lui. Dar nimeni nu s-a bucurat mai mult de lucrul acesta ca Anneli şi mama ei, şi aceasta din urmă a mulţumit tot mereu lui Dumnezeu că-i ascultase rugăciunile.
După îndelungi stăruinţe, doamna Tanner a cedat şi ea, preluînd de la domnul Briggen o parte din moştenire, care s-o ferească pe ea şi pe Hansi în viitor de lipsuri mai mari. Pe Hansi şi Anneli i-a legat mulţi ani o prietenie trainică.